

BOŽÍ MLÝNY

Ten podnájem mně přihrál sám ďábel. Jinak tomu nemůže být. A přitom vše vypadalo tak nevinně. Sehnal jsem si ho na inzerát, když jsem dostal práci v nedalekém městě. Práce to byla dobrá a hlavně solidně placená. To, že byla daleko od mého bydliště mi moc nevadilo. Naopak. Těšil jsem se, že změním prostředí. Kolem okresního města byla krásná příroda a všechno působilo až neuvěřitelně klidně a přátelsky. Také jsem doufal, že se touto zněnou opět trochu odtrhnu od jedné mé velké noční můry. Ta je stará sice už dvacet šest let, ale stále se mi vrací. I když pravda, poslední dobou již přece jen méně často.

Tak tedy sehnal jsem si pěkný podnájem ve vesnici asi pět kilometrů od podniku, kde jsem měl nastoupit. Přijel jsem tam a domek se mi hned líbil. Nebyl nijak honosný ani velký. Byl však pečlivě udržovaný a měl krásnou zahradu. Ne nějaký park, prostě takovou vesnickou zahradu, plnou sedmikrásek a ovocných stromů. Chvilí jsem stál venku a hned jsem uhodl, kde budu bydlet. Muselo to být to okno v podkroví. Dokázal jsem si živě představit hezký útulný pokojíček, postel s načechranými peřinami, jedna skříň, psací stůl, na něm lampa, v rohu věšák. Jak se později ukázalo, moje představa byla téměř přesná. Neuhodl jsem jen krásné staré houpací křeslo.

Otevřít mi přišla milá starší paní. Byla drobná a hubená. Tvář měla silně zvrásnělou a šedivé vlasy spletené do copu. To se mi velice líbilo. Dole v kuchyni mi nalila čaj a podala ještě teplé buchty. Byla na mě už nachystaná. Než jsem vypil hrníček čaje a snědl jednu buchtu, kdybych se nestyděl snědl bych celý pekáč, dohodli jsme si cenu a některá základní pravidla, která pro mne nebyla nijak omezující. Dohodl jsem si za zvláštní příplatek i snídani a večeři a o víkendech také obědy. To ale jen do příštího měsíce, protože pak paní odjíždí na delší čas do lázní. Sám tu ovšem nebudu. Její manžel je na návštěvě u syna, který bydlí skoro sto kilometrů daleko. Přijede až za týden, pak se s ním seznámím.

První dojem byl natolik příjemný, že mě to celého silně optimisticky naladilo. I v zaměstnání to vypadalo nadějně. Autem jsem to měl necelých deset minut. Doma mě čekala výborná teplá večeře, pak jsem se prošel po zahradě nebo po lese, poseděl v houpacím křesle a s chutí si vykouřil dýmku. Prostě idylka. Měl jsem před sebou krásnou budoucnost.

Bohužel má pohoda vydržela jen týden. To se vrátil pan domácí. Seděl jsem na zahradě pod jabloní s paní Hedvikou, jak se domácí jmenovala a jak jsem jí směl říkat, když se v dálce na cestě mezi polem a lesem objevila postava.

„Jindřich se vrací. Táhle už jde. Přijel vlakem už teď a já ho čekala až večer. Musím jít připravit něco k jídlu.“ Načež se zvedla a odcupitala do stavení. Pes s příznačným jménem Voříšek okamžitě vyskočil, protáhl se pootevřenou brankou a pelášil páníčkově v ústrety.

Já jsem zatím klidně čekal na pana Jindřicha, svého domácího. Už z dálky jsem viděl, že má vlasy stejně šedivé jako jeho žena a byl stejně hubený. Jen o trochu vyšší a na svůj věk, muselo mu být přes sedmdesát, šel i v tom vedru hezky svižně. Asi se těšil domů. Vstal jsem, abych se s ním pozdravil a představil se. Ještě ani neotevřel branku a už mě zdravil:

„Vítám vás pane Skřivánku. Tuším že Jaroslav, vidíte. Máte krásné české jméno. Já jsem Poláček. Doufám, že se o vás Hedvika dobře postarala a že se vám u nás líbí.“

Přicházel ke mně a podával mi ruku, ale já jsem stál jako opařený. Nemohl jsem se pohnout, nemohl jsem promluvit. Srdce se mně rozbušilo a koukal jsem na pana Poláčka jako na zjevení.

„Copak, není vám něco?“

„Ne, ne, jsem v pořádku, promiňte. Ano líbí se tu. Paní Hedvika se o mě výborně postarala.“

„Tak o tom nepochybuji. Hedvika je zlatá ženská.“

Poslední větu řekl hodně nahlas, neboť paní Hedvika už vyšla z domu a šla svého muže přivítat.

„No jo, to je celý Jindřich. Tady před panem Jaroslavem jsem zlatá vid'. No pojd' dovnitř, musíš mě vyprávět.“

Ještě ve dveřích se otočila a zavolala na mě:

„Pane Jaroslave, večere je v šest. Přijďte včas, dělám králíka.“

Já však neměl na nějakého králíka ani pomyšlení. Ještě jsem se nemohl vzpamatovat. Vyšel jsem brankou ven a šel jsem pomalu k lesu. Ne nemohl jsem se splést. Je to určitě on. Ty oči se nedají zapomenout. Dlouho mne strašily v bezesných nocích, ale po tolika letech jsem přece už jen téměř zapomněl. Dvacet šest let je víc jak čtvrt století. Před světskou spravedlností je to už dávno promlčené. A v nějakou jinou, vyšší spravedlnost stejně nevěřím. Tak čeho se teď bojím? Že mě poznal? Ne, to jistě ne. Choval se tak přirozeně, přátelsky. Ale co když přece? A i kdyby ne, jak se s touto novou skutečností vyrovnám? Myslel jsem, že je mrtvý. Vlastně by se mi mělo ulevit. Jestliže žije, jako že ano, pak tedy nejsem vrah. Nechápu to. Tehdy mně bylo devatenáct. Byl jsem něco, čemu slušný člověk říká chuligán. Dost jsem pil, pral jsem se, občas něco ukradl, byl jsem ve špatné partě. Liboval jsem si v pocitu, že se mě lidi bojí.

V ten osudný večer jsem jako obyčejně seděl v hospodě a lil do sebe jedno pivo za druhým. Měl jsem jich asi sedm nebo osm, když jsem se s kumpány zvedl a šel pryč. Šli jsme parkem, bylo mizerné počasí, mrholilo,

byla zima a fičel nepříjemný vítr. Pak se proti nám vynořila postava nějakého chlápka. Potkali jsme se zrovna pod lampou. Byli jsme čtyři, všichni nalití a najednou jsme v té mizérii zatoužili si trochu povyrazit. Roztáhli jsme se přes celou cestu, že ten chlápek nemohl projít. Šel úplně po kraji pěšiny a vyhnul by se nám po trávě, ale já jsem naschvál udělal úkrok doleva a do chlapa vrazil. Hned jsem mu vynadal, že nedává pozor. Něco se snažil říci, ale nedali jsme mu šanci. Obstoupili ho a začali si ho podávat. Křupan ho srazil k zemi a Zub s Bizonem do něj kopli. Zařval jsem na něj, ať navalí prachy. Celý vyděšený mi podal peněženku. Ještě hodinky a prstýnek. Dal všechno a klepal se strachy. Hoši ho drželi a já ho celého prošacoval. Nic cenného už u sebe neměl. Dal jsem mu ránu pěstí do brady. Heknul a upadl do bláta. Snad by to tím skončilo. Snad bysme v klidu odešli, ale ten chlápek sebral někde nějaký zbytek odvahy a křiknul na nás. „Však my se ještě potkáme. Tohle vám vy parchanti neprojde.“

Otočil jsem se. „Co, ty chceš žalovat, ty smrade? Ty chceš udávat? Tak já ti tu tvou sviňskou hubu zavřu jednou provždy.“

Ne, nedovedu si to vysvětlit, kde se ve mně vzalo to rozhodnutí, ale proběhlo to bleskově. Určitě hodně pracoval vypitý alkohol. A taky jsem chtěl kumpánům ukázat, že jsem tvrdák, který se před ničím nezastaví. Ti mě navíc ještě hecovali. Najednou jsem měl v ruce nůž a prudce mu ho vrazil do prsou. Cítil jsem, jak se svezl po kosti a jak měkce proniká do hloubky. A přitom jsem se mu díval do očí. To jsem asi neměl dělat. Ty oči mne pak dlouho strašily. Viděl jsem je ozářené pouliční lampou. Byly velké a jasné. Byla v nich hrůza, ale i něco jako výsměch. Jakési pohrdání. Byl jsem přesvědčený, že je mrtev. Ale on ještě chvíli stál a díval se na mě. Já už v tom okamžiku cítil, že jsem udělal něco, co jsem udělat nechtěl. Alkohol byl najednou pryč a já pocítil strach. Spíše hrůzu. Stáli jsme tam proti sobě, v té studené sychravé noci a upřeně si hleděli do očí. Já, vrah, a moje oběť, z které vyprchávaly poslední kapičky života. Ale ty oči, ty jeho strašné oči ještě žily. Trvalo to pár vteřin, ale já to pocíťoval jako věčnost. Pak se pomalu sesunul k zemi. Otočil jsem se a dal se na útěk. Nepřemýšlel jsem o ničem, jen jsem chtěl být co nejdál. Kumpáni utíkali se mnou. Běželi jsme dlouho, když jsme se zastavili. Jen jsme na sebe koukali a byli jsme všichni vyděšení. Rychle jsme se dohodli na dalším postupu pro případ, že by nás někdo vyšetřoval a rozešli se domů. Ani nemusím říkat, že jsem nezamhouřil oka. Vykouřil jsem krabičku cigaret a pořád chodil po pokoji. Teprve teď jsem si uvědomil, že jsem v něm nechal svůj nůž. Svůj parádní nůž, který jsem nosil stále v pouzdře u pasu. Ještě že prší, napadlo mne. Snad se smyjí otisky. Vzpomněl jsem si, že mám jeho peněženku a hodinky. V peněžence bylo asi tři sta korun. A hodinky byly ty nejobyčejnější primky. Tak to je tedy má válečná kořist.

Ráno jsem šel do práce ještě za tmy. Peněženku, ovšem bez peněz, jsem i s hodinkami hodil do řeky. Snažil jsem se být veselý, s každým jsem vtipkoval

a mistrovi jsem se koukal zavděčit. Tak šel den po dni a nic se nedělo. Museli ho už dávno najít, tím parkem chodí dost lidí. Ale nic. Nikdo mě nevolal, nikdo za mnou nepřišel. Jak ubíhaly dny, vracel se mi klid, ale v noci jsem stále viděl ty oči. Oči člověka těsně před smrtí. Oči oběti, která se dívá na svého vraha. Polykal jsem množství prášků, až jsem si zkazil žaludek. A stejně jsem spal špatně. Najednou mně přestalo vadit, že mám jít za pár týdnů na vojnu. Z vojny jsem měl hrůzu, ale modrou se mi nepodařilo získat. A teď jsem se dokonce těšil. Dva roky někde daleko a úplně jiné starosti. Sejde z očí, sejde z mysli, říkal jsem si. Skutečně se to vyplnilo. Dva roky jsem sloužil na Slovensku a z nejhoršího se dostal. Po vojně jsem se oženil a odstěhoval se do jiného města. Pak jsem se rozvedl a odstěhoval se zase jinam. Běžely roky a já si už začínal být jistý, že se na nic nepříjde. Jen ty oči mě stále strašily. Ale i to se postupně zlepšovalo. Poslední roky už to bylo opravdu jen dvakrát, třikrát za měsíc a vždy jsem se toho dokázal rychle zbavit.

A teď jsem je viděl znovu. Jenže ne v hrůzné představě. Viděl jsem je skutečné a živé. Ne, nemohu se mýlit. Nic jiného si nepamatuji tak přesně, jako ten pohled. Ty oči se na mě dívaly a jejich majitel stál proti mně. Živý a zdravý. Poznal mě? Musel mě poznat, když jsem ho poznal já. Tenkrát jsme se do očí dívali navzájem. I on musel mít ten můj vyděšený kukuč zarytý v mozku. Možná, že si to jenom v ten moment nevybavil. Pak je ovšem otázka času, kdy to z jeho podvědomí vyplave na povrch. Bože, jsem v pěkné kaši. Jak mám s tím člověkem bydlet pod jednou střechou? Jak s ním mám sedět u stolu? Jak se s ním mám bavit?

Bylo půl šesté. Pomalu čas jít nazpět a zasednout ke stolu. Jíst králíka a povídat si s Jindřichem. Polévalo mne horko, hned zas mi běhal mráz po zádech. Srdce mi bušilo a strašně jsem se potil. Vymluvit se však nemůžu. Nesmím na sobě dát nic znát. Musím vypadat jistě, spokojeně a sebevědomě. Tedy přesně opačně, než jsem vypadal odpoledne při prvním setkání.

Večeři jsem jakžtakž zvládnul. Překonával jsem se. Pozvání na skleničku jsem už ale přijmout nedokázal. Omluvil jsem se, že беру léky a šel jsem na pokoj. Věděl jsem, že dnes spát nebudu a taky že jsem nespál. Jako tenkrát jsem chodil po pokoji a kouřil. Už asi deset let jsem cigarety nekouřil, jen dýmku. Krabičku jsem však stále u sebe měl, pro případné návštěvy. Za chvíli bylo v plechovce dvacet vajglů. Při tom jsem vypil čtyři nebo pět panáků vodky. Nic však nepomohlo. Naopak, bylo mně čím dál hůř. Už jsem nedokázal rozumně uvažovat. Jen jsem se bál a celý se chvěl.

Ráno jsem vypadl dříve než obvykle. Jel jsem do města, ale do práce jsem ten den nešel. Omluvil jsem se a coudal jsem po městě.

Následující dny rozhodně nepatřily mezi mé šťastné. Paní Hedvika se o mne starala výborně, i Jindřich byl milý, ale já přemýšlel, jak odsud vypadnout. Jednou jsem se s Hedvikou bavil o samotě a zjistil jsem, že tento dům byl kdysi jejich chalupou. Bydleli ve městě sto kilometrů daleko. Pak nechali být svému synovi a odstěhovali se sem. Nemusím jistě připomínat, že ono vzdálené město bylo kdysi i mé město a že tam ...

Navíc mi paní řekla, že se odstěhovali i proto, že tam jejího manžela přepadli a těžce zranili. Do nemocnice ho přivezli takřka mrtvého a dlouho to vypadalo, že nepřežije. Nakonec se z toho vylízal, absolvoval několik operací a šel do invalidního důchodu. Ale dnes už následky zranění ani nepocítuje. Toho chlapa co ho bodnul prý nikdy nechytili. Musel to ale být hrozně zlý člověk. Jindřich pak vyprávěl, jak se to seběhlo a jak se na něj ten lotr díval. Byl to pohled, na který se nezapomíná. Prý by toho lumpa poznal i teď. Ale kdeže je mu konec.

Pohled, na který se nezapomíná. Ta věta mi zněla dlouho v uších. Musel to být hrozně zlý člověk. Ano, to souhlasím. Byl to zlý člověk. Bohužel měl mou podobu a mé jméno. Ale já už přece zlý nejsem. Od té doby sekám dobrotu. Nikdy jsem neměl žádné oplétačky se zákonem. A snad by mě po těch letech už ani nezavřeli. Ještě jedna věta paní Hedviky se mi však zaryla do mozku. Jindřich byl prý zpočátku smutný, že toho vraha nechytili, ale pak se s tím vyrovnal. Ono na něj prý dojde. On svému trestu neujde. „Boží mlýny melou pomalu, ale semelou každého, kdo si to zaslouží.“

Semelou každého, kdo si to zaslouží. Semelou tedy i mě. Možná se už dostávám pod mlýnské kolo. Nikdy jsem v žádného boha nevěřil, ale přece nemůže být náhoda, že jsem si našel tuhle práci a že jsem si z několika možností podnájmou vybral právě tenhle dům. Dvacet šest let se vyrovnávám se svým zločinem a když se mi to téměř podařilo, tak se nastěhuji do domu své oběti. Jsou to náhody? Ne, určitě ne! Tak tedy boží mlýny?

Ať je to co je to, jedno je jisté. Musím odsud pryč. Ale nějak nenápadně. A ne hned. Kdybych teď hned vypadl, bylo by to divné. Musím tady nějaký čas vydržet a zatím vymyslet vhodnou výmluvu, proč se stěhuji, když mi tady nic nechybí.

Jindřichovi jsem se snažil vyhýbat. Schválně jsem často zůstával v práci přes čas, chodil jsem hodně na houby, k řece, začal jsem rybařit, jezdil jsem do města do kina, zkrátka dělal jsem všechno možné, abych omezil naše setkání na minimum a přitom nebudil podezření. Klid jsem ale neměl. Naopak bylo to stále horší. Každý jeho pohled mi do prsou vrazil ostrý nůž. Tak jako tenkrát moje ruka do jeho prsou. Cítil jsem, že boží mlýny začínají drtit. Nejen že jsem nespál, ale trpěl jsem stálou třesavkou, na malou jsem chodil každou

čtvrthodinu, nechutnalo mně jíst (před paní Hedvikou jsem se ovšem překonával), zapomínal jsem na důležité věci, což mi způsobovalo komplikace v zaměstnání, byl jsem roztěkaný, nesoustředěný a stále mě něco bolelo. Hlava, záda, klouby, žaludek. Začal jsem znovu silně kouřit. Báł jsem se. Ano, proč to nepřiznat, báł jsem se. Čím dál víc jsem se báł, aniž bych dokázal přesně říci čeho. Večer jsem usínal s lahví kořalky, ráno mně bylo strašně zle. Cítil jsem, že se řítím do záhuby. A mělo být ještě hůř.

Paní Hedvika se chystala do lázní. Měla tam být čtyři týdny. Proboha, čtyři týdny tady budu sám s Jindřichem. Ne, musím pryč. Musím něco vymyslet. Ale co když mě už poznal? Nahlásí to policii? A jestli mě dosud nepoznal, tak je to skutečně otázka času. Zmizím-li podezřele rychle, tak se nejspíš dovtipí. Musím něco vymyslet. Musím! Ale jak, když mi to vůbec nemyslí?

Hedvika odjela. Donesl jsem jí kufry na nádraží. Bylo to přes dva kilometry. Jindřich šel s námi. Zpět jsem šel tedy jenom s ním. Začal se vyptávat.

„A odkud pocházíte pane Jaroslave?“ Jaroslave mi nikdy nikdo neřikal. Doma jsem byl Jarda nebo Jarouš, jen v dětství Jára. A v partě jsem byl Křivák. Byl jsem na tu přezdívku hrdý. Byla stejně záporná, jako můj charakter.

Ale co mu mám říci? Pravdu? Mám mu říci, že jsem z města, kde kdysi málem přišel o život, když ho tam někdo přepadl? Mám mu tím vrátit vzpomínky? Ne to nemohu! Vymyslel jsem si úplně jiné město. Pak se vyptával na to, čím jsem, na rodinu, na záliby. Bylo to nepříjemné. Něco jsem řekl po pravdě, něco jsem si vymyslel.

„Akorát teď se budete muset pane Jaroslave stravovat sám. Já si sice něco vždycky uklohním, ale pro vás bych si vařit netroufl.“

„Nevadí, já se najím ve městě nebo si něco koupím v krámě.“ Ve skutečnosti jsem byl rád, že s ním nebudu sedat ke stolu.

V neděli jsem se vrátil z lesa. Přinesl jsem si jakýsi samorost. Připomínal mi ženskou hlavu. Sedl jsem si na lavičku před domem a začal ho kapesním nožem trochu opracovávat. Vtom vyšel Jindřich a sedl si ke mně.

„Copak to bude pěknýho? No jo, ono to vypadá jako hlava, Když tady ty konečky odříznete, trochu to oškrabete, tak to bude docela parádní. Ale tímhle žabikuchem si spíš ublížíte. Támhle v kůlně na stole je takový pěkný nůž. Vemte si ho tam.“

Zvedl jsem se a šel do kůlny. Sotva jsem tam vešel, pokoušely se o mne mrákovy. Na stole ležel MŮJ nůž! Nemohl jsem se mýlit. Poznal jsem ho bezpečně, jako bych ho měl v ruce včera. Co teď? Vzal jsem ho do třesoucí ruky a šel zpátky.

„Pěkná kudla, co? Je to taková památka. Ani nevím, proč jsem ho ještě nevyhodil, připomíná mi totiž jednu ošklivou příhodu.“

Teď se pochopitelně nemohu nezeptat, jakou příhodu. Kdybych se této otázce vyhnul, bylo by to podezřelé. Zeptal jsem se tedy.

A pak jsem to slyšel. Slyšel jsem jeho příběh, který byl i mým příběhem. Byl jsem v něm vykreslen jako krvelačná bestie. Byl jsem lidská zrůda. A v očích jsem měl obrovskou nenávist a zlo.

„Byla tma, a mrholilo, moc jsem toho neviděl. Jen lampa trochu svítila, ale ne moc,“ pokračoval. „Navíc měl přes hlavu kapuci. A další tři do mě pořád strkali. Vím jen, že byl velký asi jako vy. Ale do tváře jsem se mu stačil podívat. Pamatuji si ty rysy. A hlavně jeho oči. Pane, na ty oči nikdy nezapomenu.“

Proboha dědku, netrap mě. Tak to vybal na rovinu, jestli jsi mě poznal. Hraješ tady teď se mnou divadýlko? Raduješ se, jak se mučím? Anebo zatím opravdu nevíš, že jsem to já.

Seděl jsem vedle něj a třesoucí se rukou držel nůž. V tu chvíli se ve mně zrodilo to rozhodnutí.

Musím ho zabít.

Dokud bude žít, nezbavím se toho ukrutného strachu. Od té chvíle jsem nemyslel na nic jiného.

Musím mít dokonalý plán. Za prvé potřebuji stoprocentní alibi. Za druhé motiv, který policii svede na falešnou stopu. A za třetí způsob, jak to provedu. Zatím vím pouze, jak to udělám.

Příští sobotu jsem si půjčil Jindřichovo kolo a jel se projet. Dojel jsem do sousední vesnice. Když jsem jel kolem místního hřiště, hrál se tam fotbal. Ač mě fotbal vůbec nezajímá, zastavil jsem, opřel kolo o strom a sledoval dění na hřišti. Byli to asi dorostenci a moc jim to nešlo. Víc než samotná hra mě však zaujal trenér hostujícího družstva. Proplešatělý chlapík s velkým pivním mozolem. Stál na lajně a řval na kluky, často hodně sprostě. Kouřil cigáro a co chvíli si na střídače loknul z lahváče. Zdál se mi nějak povědomý, ale nevěděl jsem, kam ho zařadit.

„Tak přihraj ty magore vobetlenej! Na co čekáš?“

Nikdy jsem sice nevěděl, co ten výraz znamená, ale zato jsem přesně věděl, kdo ho rád a často užíval.

No to mi ještě chybělo! Já se odstěhuju sto kiláků daleko, a nejen že se nastěhuju k Jindřichovi, kterého jsem kdysi skoro zabil, ale teď tady potkám Zuba. Jednoho z mých kumpánů. Od vojny jsem ho neviděl ani o něm neslyšel. Okamžitě mně blesklo hlavou, že musím zmizet, ale byl jsem pomalý. Rozhodčí zrovna odpískal konec a Zub se otočil a kráčel ke kabinám, u kterých jsem bohužel stál. Už mi nepomohlo, že jsem udělal vlevo v bok a chtěl odejít.

„Křiváku, vole, seš to ty? No jasně ty magore vobetlenej, co tady děláš? To bych tady čekal spíš pannu Orleánskou než tebe.“

Můj odpor byl slabý. Zub zase neoblomný. Křiknul něco na svý dorostence a už mě táhnul do hospody vedle hřiště. Hned objednal dva velký panáky. Pivo jsme dostali automaticky. Nedalo se nic dělat, budeme si povídat a vzpomínat. Tedy přesně to, co jsem nechtěl.

„Já kousek vocad' byl na vojně. No a jednou jsem naš'ouch jednu buchtu a bylo to. Voženil jsem se a bydlím tady.“

„A jak to, že ses dal na fotbal? Tys byl vždycky takový antisportovec.“

„To sem taky pořád. Ale fotbal není žádněj sport. Ty co na to maj ho dělaj kvůli prachům a ty vostatní, aby jim víc chutnalo pivo.“

„K tomu jsi nikdy nepotřeboval fotbal.“

„To je fakt, ale co má člověk tady v tý prdeli dělat? Tady máš jen hospodu a fotbal. Jinak bys musel pořád sedět doma a čumět na starou. Ale co ty, povídej.“

Co jsem mu měl vyprávět? Řekl jsem stručně co jsem dělal od vojny a jak jsem se dostal do těchto míst. Zub měl ohromnou radost a strašně se těšil, že se teď budeme často setkávat. Všechno ho tady totiž sere. Nemá práci, jen občas chodí na nějakou tu brigádu, se ženou se věčně hádá, tchýně je strašná ježibaba, kluka má v kriminále za krádeže. Má žaludeční vřed a už si prodělal i jeden slabší infarkt. Nedávno navíc naboural auto a sebrali mu řidičák, protože měl vypito. Na šťastný život to rozhodně nevypadalo.

I když jsem nechtěl, nakonec jsem se té otázce přece jen nedokázal ubránit.

„Nevíš, jak to tenkrát dopadlo? Víš tu noc v tom parku.“

„Jó to bylo v pohodě. Policajti šli po úplně jiný tlupě. Tenkrát tam byl kousek nějakěj potlach skínů. Jednoho maníka dokonce drželi asi půl roku ve vazbě, ale nakonec ho pustili, protože mu to nemohli dokázat. Pak to celý nejspíš uložili k ledu. Von to stejně nakonec ten chlápek přežil. Píchnuls ho málo, cha, cha, cha.“

„A co kluci?“

„Ty dopadli blbě, kamaráde. Bizon si vodseděl deset roků v Německu. Chytili ho tam s pytlím heroinu. A přišli mu i nějaký přepadení nebo co. A pak když si to vodkroutil, tak se zase dostal do lochu doma. Von sedí furt. Pár dnů je venku a hned zas něco vyvede. A Křupan ten dopad ještě hůř. Dal se do kupy s partou Ukrajinců nebo Čečenců. Dělal jim takovýho pěšáka a brzy se stal nepohodlným. Asi toho moc věděl. Voni jeli v něčem velkým. Myslím, že tam byly nějaký benzinky a taky snad vydírání a kdesi coci. Zkrátka ho jednou našli tuhýho. Svázanýho do kozelce se smyčkou na krku. Nebylo to asi nic příjemnýho. No, ale to je pryč. Ty se máš kamaráde nejlíp. Žádný průsery, žádná hysterická ženská, máš práci, seš v pohodě.“

Jo v pohodě. Pěkně děkuju za takovou pohodu.

Rozloučili jsme se s tím, že se určitě musíme zase co nevidět setkat. Jel jsem pomalu domů. Měl jsem zase o čem přemýšlet. Nedokázal jsem zabránit myšlence na ty boží mlýny. Byli jsme tam tenkrát čtyři. Křupana zabili, Bizon tráví většinu svého mizerného života v kriminále a Zub je sice na svobodě, ale jeho život je také hodně smutný. Jedna rána za druhou. A pravděpodobně to tak půjde až do jeho smrti, která ostatně i přes relativně nízký věk není asi tak daleko. Přestože všichni měli smutné a tragické osudy, měl jsem pocit, že nejhorší život žiji já.

Plán vraždy se začínal pomalu rýsovat. Hodně mi pomohla skutečnost, že jsem šťastnou náhodou přišel k cizímu občanskému průkazu. Jednou jsem jel autobusem a chlapíkovi co seděl přede mnou vypadla ze zadní kapsy peněženka. Viděl jsem to, ale dělal jsem jako že nic a peněženku jsem jakoby náhodou zakryl svou nataženou nohou. Předstíral jsem, že spím. Chlapík k mé radosti vystoupil dříve než já a když se autobus znovu rozjel, tak jsem peněženku nenápadně zvednul. Teprve doma jsem ji vyndal z tašky a podíval se do ní. Víc než necelých tisíc korun mě potěšila občanka s obrýleným obličejem na fotce. Ten člověk byl o pět let starší než já, ale fotka byla určitě aspoň deset let stará. Jmenoval se Jiří Zelený. Myslím, že když si nasadím nějaký brejle, tak se klidně můžu tou občankou někde prokázat. Detaily na fotce nikde zkoumat nebudou.

Brzy jsem to měl vymyšlené. Vybaven občankou Jiřího Zeleného jsem odjel do vzdálenějšího města a v bazaru jsem jako Jiří Zelený koupil starou ojetou škodovku. To byl první krok.

Druhým krokem bylo alibi. Jindřichovi jsem oznámil, že jedu do města do letního kina. Pojedu autobusem a zpátky se vrátím vlakem, protože auto mě nějak zlobí. Ve svém favoritu jsem se schválně odpoledne trochu hrabal. Přitom jsem dosti neurvale odmontoval autorádio a poškodil zámek. Auto jsem nechal stát ve stodole. Cestou na zastávku jsem se snažil aby mě co nejvíce lidí vidělo. S několika jsem prohodil pár slov. Na zastávce jsem stál aspoň dvacet minut před příjezdem autobusu. Vidělo mě nejméně půl vesnice.

Ve městě jsem šel skutečně do kina. Dávali film, který jsem viděl už dvakrát a dobře jsem ho tedy znal. V kině jsem byl jako jeden z prvních. Při kupování lístku jsem prohodil s pokladní pár vtipných slovíček. Potřeboval jsem aby si mě pamatovala. Lidí přišlo naštěstí poměrně dost. Procházel jsem se před kinem v davu lidí a byl nervózní. Teď mě čekal složitý manévr. Nenápadně se ztratit. Pokladna byla zrovna zakryta hloučkem nějaké omladiny, tak jsem se rychle vypařil. Šel jsem do jedné postranní ulice, kde čekala moje škodovka. Na hlavě jsem měl klobouk a na očích brýle. Bylo už šero, ale v autě jsem seděl ještě asi čtvrt hodiny. Když jsem měl pocit, že je už dost tma, vyrazil jsem.

Všechno zatím klapalo jako po drátku. Dojedu domů, Zastavím ovšem kousek před vesnicí v lese. Těch asi pětset metrů přeju pěšky. V sobotu po desáté večer budou všichni u televize nebo v hospodě. A kolem té nepůjdu. Jindřich chodí brzo spát. Už bude tedy v posteli. Voříškovi dám buřta nacpaného práškama na spaní. Na mě sice štěkat nebude, ale musí to vypadat, že psa otrávil někdo, koho nezná. Tiše vejdu k Jindřichovi do ložnice a – v tom jediném jsem jasno od začátku, probodnu mu srdce svým nožem, Tím, který jsem mu už jednou do prsou vrazil. Možná to nebylo nejtaktičtější, ale právě tento způsob vraždy mi připadal jediný možný. Jen ta představa mne neskutečně vzrušovala. Nůž jsem nechal vedle svého samorostu na verandě.

Až Jindřicha propíchnu, sundám ho z postele na zem a všechno rozházím. Musí to vypadat, že došlo ke rvačce. Vytahám zásuvky, otevřu skříň a všechno vyházím ven. Seberu nějaké cennosti, které pak hodím do řeky. Taky seberu peníze. Bude to jen pár stokorun z kredence, ale o peníze mi vůbec nejde. Všechno musí vypadat jako loupežná vražda. Pak doběhnu k autu do lesa a odjedu zpátky do města. Až pojedu přes most, vyhodím balíček s několika šperky, hodinkami a mým autorádiem. Auto zase zaparkuji v postranní ulic a půjdu k letnímu kinu. Až film skončí, zamíchám se rychle mezi davy lidí. Pokusím se tam objevit někoho ze známých a pozdravit se s ním. Rychle na nádraží a vlakem domů. Do baráčku se vrátím krátce po půlnoci. Budu patrně první, kdo Jindřicha objeví. Hned zavolám policii. No není to geniální? Nikdo mě nebude podezírat. Prokazatelně jsem byl v letním kině, své auto jsem měl v garáži. Přijel jsem vlakem dávno po vraždě. Na to budou svědci. Taky proč bych trávil psa, který na mě byl zvyklý. Neměl jsem ani důvod dělat v bytě takový nepořádek. Měl jsem dost času vypozerovat, kam si staří dávají peníze. A taky jsem věděl, že doma skoro nic nemají. Navíc i mně poškodili auto a ukradli autorádio. Stařík zkrátka zloděje načapal a ten ho v panice zabil. Jasný jak facka.

Stojím se škodovkou na lesní cestě a naposledy si všechno v duchu opakuji. Jsem připraven a plně odhodlán. Jdu.

Voříška je mi trochu líto, ale nedá se nic dělat. Pejsek vezme buřta a zaleze s ním do boudy. V lepším případě jenom usne. Jdu pomalu přes dvorek k domu. Opatrně otvírám dveře. Baterkou posvítím na botník, na kterém leží můj samorost a nůž. Ale je tam jen samorost.

Nůž tam není.

Jak to, Jindřich přece říkal, že ho skoro nepoužívá, tak ať si ho nechám. Proč by si ho tedy bral, když má v domě plno jiných nožů? Trochu mě to rozhodilo. Chtěl jsem ho zabít právě tímhle nožem. Chvilí jsem stál a přemýšlel co dál. Zruším celou akci? Není to zlé znamení? Ne, teď už couvnout nemůžu! Podruhé bych se už třeba neodhodlal.

Zabiji ho jinak. Uškrtním ho. Několikrát jsem v kožených rukavicích skrčil a natáhl prsty. Pomalu jsem stoupal po schodech. Byl jsem až překvapivě klidný. Mé odhodlání bylo velmi silné. Před starcovou ložnicí jsem se na chvíli zastavil. Několikrát jsem se zhluboka nadechl a opatrně jsme vzal za kliku. Dveře se potichu otevřely. V pokoji byla tma a ticho. Nebylo slyšet ani oddechování spáče. Jako šelma jsem se přibližoval k lůžku. Když jsem stál asi metr od něj, bliknul jsem na postel baterkou.

Proboha! On tam neležel! Krve by se ve mně nedořezal! Pořádně jsem si posvítíl. Na posteli leželo prkno, z kterého koukala rukojeť mé dýky. A taky kus nějakého papíru. Stál jsem tam jako sloup. Srdce se mi prudce rozbušilo. Měl jsem pocit, že tluče strašně nahlas, že to musí být slyšet v celém baráku. Uši mi tím rámusem zaléhaly. Cítil jsem, že na mě přichází mdloba. Vzal jsem do ruky ten papír. Byl to výstřížek nějakých starých novin. Byla na něm zpráva z černé kroniky. *V městském lesoparku byl v noci přepaden a těžce zraněn padesátiletý J.P. V kritickém stavu byl převezen do nemocnice, kde bojuje o život. Po neznámém pachateli policie intenzívně pátrá.*

Držel jsem ten ústřížek v ruce a propadal zoufalství. On to věděl! On mě poznal! Poznal mě a nedal na sobě vůbec nic znát. Celou dobu mě sledoval a hlídal. Teprve teď mi docházelo, že jsem pořád měl pocit, jako by stál někde za stromem nebo za záclonou. Párkrát jsem měl také pocit, že za mé nepřítomnosti byl někdo v mém pokoji. Myslel jsem, že tam paní Hedvika uklízela. Ale teď vím, že tam chodil on. Hrabal se mi ve věcech. Četl si mé poznámky, prohlížel doklady a účtenky. Víم dokonce, že často chodil někam s dalekohledem. Prý kouká v lese na zvěř a na ptáky. Žádná zvěř. Koukal na mě. Klepal jsem se a nevěděl, co mám dělat. Nebyl jsem schopen pohybu.

V tom se najednou v celém baráku rozsvítilo. To světlo byla jako atomová bomba. Nikdy bych nevěřil, že světlo z lustru může tak udeřit. Musel před tím rozsvítit všechny vypínače a zhasnout hlavním jističem. Teď celý barák rozsvítíl. A pak se zezdola ozval.

„Copak, že tam stojíte potmě, pane Jaroslave? Posad'te se, hned za vámi přijdu.“

Jestliže světlo bolelo, tak ten hlas mi způsobil nepředstavitelná muka. Slova se mi zarývala do mozku jako motorová pila. Slyšel jsem, jak stoupá po schodech. Pomaloučku. Trvalo to celou věčnost, než se objevil ve dveřích. Stál na prahu pokoje jako přízrak. Hubený propadlý obličej, z kterého vystupovaly lícní kosti ještě více než jindy. Byl neoholený a šedivé vlasy měl rozčuchané. Košili s krátkým rukávem neměl zapnutou. Měl staré vojenské kalhoty a vysoké boty.

A v ruce držel sekeru.

Stál tam a mlčel, jen se na mě díval tím pohledem, který mě strašil už tolik let. A usmíval se. On se mi smál! Bavil se mým zoufalstvím. Věděl, že jsem v tuto chvíli neškodný. Ale ne, to tak nemůže být. V tom jsem se

vzpamatoval. Skočil jsem k posteli a vytáhl z prkna svůj nůž. Šlo to až neuvěřitelně lehce. Najednou jsem zase cítil sílu. Podíval jsem se na něj a chystal se zaútočit. Ale on se ani nepohnul. Jen sekeru chytil do obou rukou. A stále se usmíval, stále se mi díval do očí. A já viděl, že v ruce držím jen rukojeť dýky, na které byl sotva centimetr ostří.

„Ten nůž už nikdy nikomu neublíží, pane Jaroslave. Lpěla na něm krev, tak jsem ostří uřízl a vyhodil. Byla to moje krev pane Jaroslave.“

„Co chcete udělat?“ konečně jsem ze sebe vysoukal nějakou větu.

Neodpověděl. Jen se stále usmíval. Pak mne vyzval „Posaďte se. Jste celý roztřesený. Udělejte si pohodlí.“

Stále jsem stál, neschopen pohybu. Stařec se najednou otočil a vyšel z pokoje. Dveře za sebou zavřel. Slyšel jsem, jak otočil klíčem v zámku. Zamknul mě tady. Pak šel po schodech dolů. Stejně pomalu, jako před chvílí nahoru. Poslouchal jsem jeho kroky. Za chvíli zhaslo světlo. Tma byla neproniknutelná. Ozývaly se strašné rány, jako když někdo tluče velkým kladivem do vrat. Chvíli mně trvalo, než jsem poznal, že to je moje srdce. Nemohl jsem popadnout dech, začal jsem se dusit. Pak se ozvala hudba. Stařec pustil gramofon. Byla to vážná muzika. Pomalá a pronikavá. Dominovaly v ní housle. Trvalo to celou věčnost. Sedl jsem si na postel. Cítil jsem, že se blíží můj konec.

Hudba utichla. Zase nastalo ticho přerušované jen tlukotem mého srdce. Nevěděl jsem, co je horší. Jestli ta hudba nebo ticho. V tom se ozvala foukací harmonika. Tentokrát z venku. Okno bylo otevřené. Podíval jsem se ven, ale v té tmě nebylo nic vidět. Tam někde mezi stromy na zahradě stařec seděl a hrál na harmoniku. Strašně tklivě. Bylo to úděsné. Ale teď mě napadlo, že okno je jediná cesta ven. Vůbec jsem nepřemýšlel o tom, že jsem v prvním patře. Můj mozek byl zcela ochromený hrůzou. Bez dlouhého váhání jsem skočil.

Vykřikl jsem bolestí. Cítil jsem, jak mně na několika místech teče teplá krev. A nemohl jsem se postavit. Noha byla nejspíš zlomená. Osvítla mě silná baterka. Byl jsem oslněn. Nic jsem neviděl, jen světlo a po chvíli spoustu různého harampádí a rozbitých lahví. To všechno nanosil pod okno. Byl na mě připravený dokonale. Teď už jsem nemohl utéci. Byl jsem mu vydán na milost a nemilost. Pak zase začal hrát. Zvuk ale přicházel z jiné strany než světlo. Baterku asi na něco položil. Přibližoval se. Velice pomalu. Začal jsem rozeznávat siluetu jeho postavy. V jedné ruce harmoniku. V druhé sekeru. Asi pět metrů ode mě se zastavil. Přestal hrát a sedl na zem. Mlčel a díval se na mě. Pak si jinou menší baterkou osvítil svůj obličej. Chtěl, abych viděl jeho oči. Přál jsem si umřít. Věděl jsem, že jestli teď nezemřu, tak se zblázním.

„Zabijte mě pane Poláčku. Prosím vás zabijte mě.“

„Ne pane Jaroslave. Vy už jste mrtvý. Vy už dávno neexistujete. Od první chvíle, kdy jste mě spatřil a poznal, tak nežijete. Ale ani před tím jste nežil, jen živořil.“

Já vás pane Jaroslave nepotřebuji zabíjet. Vás už dlouho melou boží mlýny a dnes vás domelou.“

Nastalo ticho. Přestával jsem vnímat bolest z množství řezných ran a ze zlomené nohy. Seděl jsem opřený o zeď domu a pomalu jsem začal pociťovat jakýsi klid.

„Blížíte se k tunelu, pane Jaroslave. Na konci toho tunelu je jiný svět. Lepší. Uleví se vám. Až do toho tunelu vstoupíte, tak vás to vtáhne dovnitř a poletíte v něm. Všechno se s vámi bude točit a budete čím dál lehčí. Vím o čem mluvím. Já už v tom tunelu byl a letěl jsem na jeho konec. Ale mne cosi zastavilo a vytáhlo zpátky. Jenže vy za chvíli proletíte celým tunelem. Vás nic nezastaví. Máte posledních pár chvil na tomto světě. Nechcete něco říci?

„Odpusťte, pane Jindřichu. Celý život jsem za svůj čin pykal a jsem rád, že to končí.

„Odpouštím vám Jaroslave. Zahraji vám ještě, aby se vám snáze odcházelo.“

Začal znovu hrát na harmoniku. Tentokrát mi to ale připadalo krásné. Zavřel jsem oči. Pak jsem pomalu šel k velké bílé díře v černé tmě. Nezastavoval jsem se a vkročil dovnitř. Bylo to krásné. Byla tam světlo a teplo. Letěl jsem neznámo kam.

